

Skidlöparminnen 1914–29

Detta är en förkortad och bearbetad version av en artikel "Mitt käraste idrottsminne" publicerad i Skelleftebladet 1929-12-21 där några då kända skidlöpare berättade.

Det var andra villkor förr men Granboms berättelse från budkavlen 1927 låter nästan som en skröna. Men verkligheten var kanske ännu värre med ett växlingsmål som de tävlande inte såg och åskådare som lade sig i spurtstriden. Loppet pågick från 1927-02-22 03:00 på morgonen till samma tisdag 22:47 och beskrivs i en separat artikel.

Arvid Dahlberg (1892-1935), Umeå

Då Haldo Hansson distanserades på 60 km vid SM 1914

Mitt intressantaste 60 km lopp var svenska mästerskapen år 1914, när jag skulle möta upp med Haldo Hansson i hans egen hemstad, han som året före så grundligt slog både finnar och norrmän på 90-km loppet. Vidare var Albin Lingvall, Anders Persson och Wahlgren mina största konkurrenter.

Väl kommen till Östersund aftonen för tävlingen gick jag till en skidfabrik för att valla. Senare kom Bollnäs-Persson. När han tittat på mig en stund, sade han: "Är det länto du smörjer med? Det torde nog behövas som du skall starta en halv minut före Haldo."

Persson skulle då åka 30 km. På morgonen när starten gick, rådde det sämsta före, snöstorm och just ingen kyla, varför det blev underfrusna skidor rätt snart. Mitt startnummer var 15, så jag hade ju bra spår från början.

Men glädjen blev kort. Efter första milen kom jag först i spåret, och det blev sämre mil för mil hela loppet. Jag passerade första varvet först med Hansson några hundra meter efter. Nu såg det mörkt ut, ty spåret var igenblåst. Men jag tänkte: Här gäller att åka undan så även spåret blåser igen efter mig så länge det går.

Det lyckades. Hela andra varvet åkte jag ensam, men såg Hansson och Wahlgren efter mig på alla slätter utom sista milen.

När jag närmade mig mål trodde östersundarna att det var deras Haldo, som kom. Då det visade sig inte vara så, kände dom sig så besvikna, att jag inte fick ett enda hejarop för det krävande loppet.

Oskar Bång (1896-1983), Umeå

Mitt första Vasalopp var för mig en upplevelse.

Mitt käraste idrottsminne har jag från starten i Sälen i mitt första Vasalopp år 1923. Alltså andra året Vasaloppet gick.

Starten skedde då kl. 6 på morgonen vid minnesstenen över Gustav Vasa. Alla förberedelser för loppet var avslutade, klockan var halv 6 och vi började ge oss i väg till startplatsen. Löpare strömmade till från alla håll, uppropet började och vi ställdes upp i två led.

Det var mörkt på morgonen och det lyste i alla kåkarna i Sälen, skvallrande om att alla var på benen för att se Vasalöparna ge sig i väg. Den sista löparen ropades upp, nr 169.

"Vi startar om tre minuter" hördes från startern, Vi började då ta av oss ytterplaggen och lägga dem på axlarna, känna efter om dricksflaskan fanns i bakfickan och tog på oss handskarna. Spänningen var som högst, det var 30 sekunder kvar.

Då åkte en av löparna fram som stod i mitten, blottade sitt huvud och ropade: "Skidlöpare, ett fyrfaldigt leve för Gustav Vasas minne" och så hurrade vi 4 gånger.

Omedelbart därefter hördes: "Färdiga, gå" och i rusade vi iväg med en väldig fart, så snön yrde omkring oss.

Denna start var för mig en upplevelse, som jag aldrig kommer att glömma. Konkurrenten var stor denna gång fränsett att Bodenlöparna inte var med.

Temperaturen var -8 till 5 grader, med lös nysnö. Vi vallade med kallvalla, som vi använt vid SM i Härnösand veckan förut vid samma före och som vi tyckte bra om.

Att valla för Vasaloppet är svårt, då loppet tar så lång tid och stora temperaturskillnader lätt uppstår.

Olle Hansson (1904-1991), Luleå

Då jag var nära att slå Finlands storfräsare.

Många är de minnen, som jag upplevt under den till jag varit aktiv skidlöpare. Jag ska här i korthet berätta ett av dem.

Fram på vårsidan 1927 fick jag en inbjudan från Rovaniemi i Finland, att där delta i två tävlingar, nämligen 1 mil sprinterlopp samt 30 km terrängtävlan.

Jag skulle om möjligt försöka att få en kamrat på färden, varför jag vände mig till Utterström med förfrågan, om han ville bli med och ta en dust med finnarna. Men som han för året var nöjd med att resa – han hade ju varit till S:t Moritz – svarade han, att jag skulle få ta någon annan.

Konrad Pettersson var pigg på att bli med, så han och jag reste. Vi hade tänkt att få fortsätta från Haparanda på kvällen, så att vi skulle få röra på oss lite före enmilstävlingen, men vi fick ligga i Torneå över natten, varför vi inte kom fram förrän halv 3 natten mot lördag, den dag tävlingen skulle gå.

Vi tänkte först inte ställa upp, men hur det var, så kom vi oss iväg till starten, som var belägen en bra bit från samhället. Där är arrangörerna inte så tillmötesgående mot åskådarna som här. Ingen väg fanns dit upp, men det blev så småningom, då nästan varenda en åkte. Både hästar och renar var i farten.

Vädret och föret var det bästa tänkbara. Jag såg att finnarna hade korta terrängskidor och styva bindningar, så jag frågade den gamle löparen Niku, som jag blivit bekant med i Haparanda året förut, hur terrängen var. ”Nog är den bra, det är tränings och uttagningsbanan för S:t Moritz”, sa han under det han tittade på våra långa löpskidor och drog på munnen.

Vad han tänkte vet jag inte, men något var det. Finnarna åkte där fram och åter i hård fart. Vi stod bara still och tittade på dem. Vi kunde inte förstå, varför de åkte så mycket före tävlingen, men jag önskade då nästan, att jag varit hemma och aldrig farit dit.

Äntligen var tiden inne för start. Jag hade högt nummer, så jag hann se de första efter att ha åkt fem km. Banan var nämligen lagd i en åtta, så vi fick passera målet två gånger på en mil. För oss gick det dåligt. Vi var ovana med denna tävlingsform och kände vi oss rätt styva efter tågresan.

En renskötare, som hette Alapolli vann. Jag blev nia och Konrad trettonde. Banan var ganska svår. Det var bara ett berg. Ounasvaara var namnet, men alla knixar och stup var utnyttjade så den blev därigenom både krokig och svår.

Samma bana skulle användas för tremilen, så nu var det bara att försöka ta revansch, om det skulle lyckas förstås.

På söndagsmorgonen var det dåligt väder. Termometern stod på noll och blöt snö föll rätt mycket, varför vi genast var på det klara med, att tävlingen skulle bli mycket krävande.

Vi startade med en halv minuts mellanrum. Konrad hade 26, Knuttila 37, jag 40 och Lappalainen 44. Jag hade bara att hålla efter, men ännu bättre att hålla undan.

Det blev fräs från första början. Jag åkte upp Knuttila men Lappalainen höll efter som en ond ande. Han vann ingenting, utan förlorade några sekunder på första milen.

Vi fick varje fem km veta, hur vi var placerade av tidtagarna i målet, som i megafon ropade ut tiden både på finska och svenska.

Efter första milen var Paananen etta och jag tvåa åtta sekunder efter. Jag hade inte kommit ihåg honom förut, men jag tänkte, att ”här ska åkas”. Andra milen hade jag kommit honom tre sekunder närmare, så nu skilde oss endast fem sek. Jag kände mig i fin form och var beredd att göra ett bra sista varv.

Under tiden hade det slutat snöa och på en gång var det som om jag fått glas under skidorna. Det blev bakhalt, så att jag knappt kunde komma upp för backarna.

Då vi åkt 25 km. var jag sjunde man, men ännu var det fem km kvar och som jag nu fått bättre fäste under skidorna, fortsatte jag med friskt humör. Då två km var kvar, fick jag se Konrad före mig, Meningen var att hinna ifatt honom, men i mål skilde oss 50 m.

Han hade aldrig sett mig så han trodde att jag hade gått ur. Då han fick veta, att jag åkt färdigt, trodde han säkert att jag hade vunnit.

Men tiderna blev Paananen etta, Toivonen tvåa, jag trea sju sekunder efter, Lappalainen fyra elva sekunder. efter mig, Knuttila femma några sekunder sämre och Konrad blev sju. Han hade nog

placerat sig bättre, men genom tövädret blev banan lös för honom, som är så tung, och så var nog terrängen rätt svår.

Jag har nog varit med om många andra hårda tävlingar, men denna sätter jag främst. Konkurrenten var hård och så fick jag lära och se mycket, som sedan har varit bra vid många tävlingar.

Efter tävlingen var det anordnat travtävling efter ren på en bana på isen. Vi hade inte tänkt gå dit, men inspektör Wikman, där vi bodde, bjöd på skjuts. ”Ni måste väl få se på något roligt också och inte bara åka och plåga er”, tyckte han.

Och det var verkligen roligt. Renarna är ju ganska nyckfulla, så under det de travade som bäst, kunde plötsligt ett par av dem göra ett tvärkast åt sidan över snökarmen och in bland publiken. Att höra på finnslappens perklande och se hans fruktlösa försök att få renen på rätt stråt igen, var verkligen roligt.

Denna resa har jag alltid kommit ihåg. Finnarna var glada och trevliga och gott bemötande fick vi överallt.

Oscar Lindberg (1894-1997) Norsjö

Då jag och Anders Persson kivades om vasasegern 1923.

Vasaloppet 1923 bör få rangplatsen som mitt käraste idrottsminne.

Jag och mina kamrater i Norsjö-laget hade redan någon dag i förväg rest upp till den lilla trevliga byn Sälen. Vi var fast beslutna att köra vårt bästa för vår kära hembygdsklubb. Så det var beslutat att några onödiga utsvävningar dagen före startdagen inte skulle få förekomma. Det fanns goda tillfällen bland det i feststämning varande samhället.

Men min gode vän och kumpan Bergmark, mest känd för sina otaliga segrar och oöverträffbara resultat som jägare och fångare av det ädla feminet hade även nu inte kunnat ta våra bestämmelser så allvarligt. Frampå småtimmarna kom han hem, inspirerad av erövringen av en liten kullas vackra ögon eller mun, vad det nu var, han ville göra mig sjuk över.

”Tyst pojke och gå och lägg dig så sunt tänkande folk kan sova”, röt jag. Jag erkänner att jag blev uppriktigt ilsken, för jag hade just somnat

och ska man somna flera gånger natten före en sådan tävling, får man sannerligen inte känna någon nervositet. Men den spiken drog också. Det var de sista ord, som var sagt den kvällen.

Redan halv fem var vi uppe följande morgon. Vi jämförde vädret och föregående dags vallning, som var för cirka 8 à 10 graders kyla. Det befanns vara allt väl.

Humöret och matlusten är för sådana tävlingar en lika viktig faktor som vallningen. Alltså måste vi även undersöka den. Oklanderligt!

Eller vad sägs om detta? Vid frukosten kl. 5 konsumerades 2 stora kakor bröd med smör, 4 kokta ägg, 4 tjocka pannkakor med dito sylt, 1 tallrik välling, 1 ostsmörgås och 2 råa ägg. Nu var alla förberedelser undanstökade.

Alltså: på sina platser! Startern ropar sitt: Klara! Spänningen har nått sin kulmen, 5 sek. kvar. Tänk er 164 av Sveriges förnämsta skidmän och 1 dam (Margit Nordin) susa om 5 sekunder framåt, alla med avsikt att komma fram så långt som möjligt, innan landsvägen nås. 4, 3, 2, 1, gå!



Gymnastiklärarinnan Margit Nordin (1897-1982) blev första kvinna att åka Vasaloppet. Hon åkte med papiljotter i håret under större delen av loppet. Strax före målgång, när hon åkte över en sjö, plockade hon av dem. Åren 1924-1980 blev kvinnor förbjudna att åka loppet. Margot åkte i mål sist av alla på tiden 10 timmar, 9 minuter och 42 sekunder

Det vimlar av stavar, skidor, armar och ben, som i ett moln av snö svepa fram mot landsvägen. När jag nådde vägen låg jag en skidlängd före de andra. Nu gällde det att hålla undan. Full fart, kommenderade min vilja, och så skedde. Glidet var utmärkt och jag kände, att i dag skulle det bli åka av.

Jag drog så småningom ifrån mina konkurrenter, så när Branäs och Mångsbodarna passerades efter. 17 och 28 km., såg jag aldrig till någon efter, varför det artade sig att bli långsamt.

I de långa motbackarna i närheten av Evertsberg började jag se skymten av ett par åkare, vilka vid kontrollen i Evertsberg hann i kapp mig. Här gav jag mig god tid för att ytterligare komplettera matbehoven med ett par smörgåsar, buljong samt ett par vispade äggulor. Härifrån skulle striden tydligen komma att tillsplatsas.

De två åkarna befanns vara Anders Persson, Bollnäs och Stångberg, Ludvika. ”Du kör som en d-1 i dag”, sa Persson i det han svalde en kopp buljong.

Nu var vi tre i sällskap, vilket gjorde att farten blev om möjligt ännu hårdare. Oxberg passerade vi med Persson som en arg furie i spetsen med hör fart. Då vägarna delvis var dåliga på grund av den myckna snön, gällde det att turas om och åka först, om man ville vara rättvis.

Stångberg ville mestadels hålla sig sist. Men Persson var den som ”höll efter” honom. Då han tyckte det var lagom röt han på sitt barska sätt, ”Fram och spåra din dj-1 och ligg inte efter och maska för att kanske när vi kommer mot mål åka förbi.”

Så gick det i nära 4 mil. Vi låg endast skidlängder efter varandra. Det började arta sig till spänning inför det slutliga avgörandet. Jag erinrar mig att då P. tog ledningen sista gången efter Långlet (7 km från mål) gjorde han en förtvivlad ansträngning för att skaka av sig oss. Det lyckades också med Stångberg. Men han hade tydligen inte räknat med, vilka krafter jag ännu hade kvar. Jag var ännu i en blixtrande kondition.

500 meter kvar till mål och jag låg n:r 2. Nu måste det ske! Med samlade krafter kastade jag mig på sidan om Persson och med några kraftiga stavgång låg jag före i spåret. Jag gav mig inte tid att

se efter om P. låg mig i hälarna utan koncentrerade all min energi till en rasande slutspurt mellan en häck av vrålande folkmassor.



Oscar går i mål i Vasaloppet 1923

Jag fick tiden 6 timmar, 32 minuter och 41 sekunder. I mål skilde oss 49 sekunder.

När Persson kom fram sade han: ”Om jag så hade fått en bytta guld, hade jag inte kunnat följa dig i mål. Här har du min aktning och vänskap”, tillade han med ett handslag. Jag hade alltså vunnit även min vrångaste konkurrents vänskap och därför blev det mitt käraste idrottsminne

Sven Utterström (1901-1979), Boden

Mitt käraste idrottsminne är givetvis Svenska Dagbladets guldmedalj.

Sven Utterström, som med fjolårets storbedrift i Holmenkollen, då norrmännen för första gången snuvades i detta ”norsk-norska” lopp, torde nu vara Sveriges mest kände skidlöpare.



Sven Utterström vinner Holmenkollen 1929

Vi når honom när han just kommit från utdelningen av Svenska Dagbladets guldmedalj och i förbifarten varit in och skakat labb med ”tvillinglöparen” Hedlund i Dalom. Här är hans svar på vår enkät.

Under min relativt långa idrottsmannabana har jag fått glädja mig åt många segrar och även ibland fått dricka nederlagets kalk, förstås. Det faller sig svårt att nu ur minnenas gömslen dra fram mitt käraste idrottsminne. Från den idrottliga vädjobanan är ju förstås segrarna de käraste minnena och jag skulle nästan vara böjd att säga, att alla segrar är mig lika kära.

Vid mitt första egentliga framträdande på tävlingsbanan vann jag en renomerande seger vid DM med min kamrat och tävlingsbroder Stoltz som närmaste konkurrent, vasasegrarna, Holmenkollen-segern – allt är kära idrottsmännen.

Inte bara därför, att det är en händelse, som uppmärksammas i de vidaste kretsar, utan därför att det är en händelse, som etsar sig in i minnet genom den pomp och ståt, varmed den är förbunden och slutligen därför, att den är årets idrottliga evenemang. måste jag nog säga att Svenska Dagbladets guldmedalj är numro ett bland mina många kära idrottsminnen.

Ture Granbom (1902-1995), Lycksele

Ett fascinerande budkavlelopp i Örnsköldsvik.

Min mest intressanta och spännande tävlan under den tid jag åkte på tävlingsbanan, var budkavleloppet i Örnsköldsvik 1927. Det gick under namn av alla tiders värsta budkavlelopp genom mörker och snöstorm.

Lycksele-laget hade tänkt strejka från detta lopp då duktige John L. inte tyckte om loppet ifråga, och därför inte tänkte ställa upp. Men hur det blev, så ställde vi upp utan honom.

A. Berg samt Franklin åkte första sträckan, gam-Anton andra och undertecknad skulle föra Lyckseles färger i mål. Nog kändes det ansvarsfullt, men på samma gång tråkigt, då man visste, att i det egna laget fanns en bland Sveriges – ja kanske världens snabbaste löpare, vilken nu inte ställde upp.

Många tankar korsade min hjärna den dagen vi skulle iväg. Att rampfeber kom över en då och då är inte att undra på, då man tänker på en sådan

konkurrens som Utterström, Pettersson, Sandin, Åström m.fl.

Men, den som sig i leken ger, får leken tåla, säger ett visst ordspråk. Vart vi skulle visste ingen. I den värsta snöstorm som rasat i mannaminne gav sig sista sträckans män iväg till växelstationen.

Den ljud: Mo–Vesterlandsjön–Örnsköldsvik. Sedan var det att vänta.

Det hade beräknats att löparna skulle vara i mål kl. 5 em. Men annat fick den ärade publiken vara med om. Vi, sista sträckans män, låg belägrade på en affär i Mo och väntade på våra respektive mannar. Där hade vi under väntetiden trevligt, även om ett visst tryck låg i luften. Vi fick vänta många timmar innan vi fick ge oss av.

Jag tyckte det var synd om Lars T. Jonson, som åkte sista sträckan för Östersunds SK. Det kom nämligen meddelande, att Petrus Eriksson låg en hel timme före de andra. Jonsson stod med fastbundna skidor ute på gården i tre timmars tid iklädd en tunn sportskjorta och väntade att Eriksson skulle komma. Men han kom inte före de andra löparna.

Sent omsider blev det liv i lägret. Löparna började komma vid tvåtiden och med dem infann sig mörkret. Skidorna kom på i ett huj. Sedan blev frågan: är mitt lags andra man med i klungan?

Jo sannerligen ”gam-Anton” – 40-åringen – i täten, som vanligt. Bra gjort, gamle kamrat! Så bar det iväg in i skogen och mörkret.

Jag och Sandin kom för oss själva, för en helt annan väg än de övriga, för att ta en genväg över några sjöar. Men snön var så djup, att när vi äntligen kom över hade de övriga passerat.

Efter en kort stund hade vi dock åkt ifatt dem. Där var nu hela surven utom ett par löpare, av vilka en var Utterström. En blick bakåt visar en löpare i spåret. Där har vi den fruktade sluge räven, som håller sig i kölvattnet för att spara sig till själva slutspurten.

Det var nu alldeles mörkt och stormen tilltog. I mörkret hade jag kommit i slang med Sven Åström. Vi kom överens om att följas åt. Vi var ju också de enda västerbottniska löparna i loppet och vad var naturligare än att vi då beslöt oss för att hjälpas åt.

Vi kom sent omsider fram till några gårdar och där hoppade vi in för att få lite förfriskningar. I gården fanns telefon, varför en av löparna ringde till Ö-vik och berättade var vi höll hus. Stadsborna hade redan väntat länge nog, men vi hade ännu långt kvar.

Löparna började dugga iväg och snart fanns bara Åström och jag kvar. John Wikström, Luleå, stod utanför och väntade. Trodde nog att vi tänkte smita någon annan väg.

Jag började bli smått nervös. Det var så länge sedan de övriga gett sig av. Min kamrat Åström satt lugnt och slevade i sig en stor tallrik kornmjölsgröt samt yttrade: ”Var du bara lugn, nog hinner vi fatt pojkar”.

Efter lång väntan var han då äntligen färdig. Det dröjde ett tag innan vi åkt i fatt de övriga, men då fick vi fram och spåra över berget ner till stora landsvägen, som går mellan Vesterlandssjön och Örnsköldsvik. Där stod vi då hela klungan på en nästan igensnöad väg.

Så skrek vi till de andra, att det skulle komma fram nya spårare. Men ingen tycktes vara hågad. Då satte vi upp en förskräcklig fart fram över vägen, tills vi fått ett litet försprång, och dök sedan ned i ett stort dike och låg alldeles stilla. Där kom hela surven, som vilda renar, skuttande förbi.

Vi skrattade där vi låg, så det kan ingen göra sig en föreställning om. Så kröp vi då upp på vägen igen och fortsatte efter. Vi hade inte åkt långt förrän vi trodde, att ett spöke kom efter oss. Vi smet från vägen och gömde oss bakom några träd. Snögubben åker förbi och i honom känner vi igen – Utterström!

Här kommer han lugnt och sansat åkande med vällingflaskan på bröstet. Sedan han försvunnit fortsatte vi vår färd och kom omsider fram till några gårdar där vi stannade. Vi anade att kontrollen var i närheten.

Åström sprang in för att fråga sig för, och där stod jag i dryga tio minuter och väntade. Vad kunde han gjort under så lång tid, annat än ätit kornmjölsgröt igen?

Då han äntligen kom ut skrek han: ”Kontrollen är nedanför backen här”. Då jag åkte fram såg jag en eld med två röda skärmar. Vi var de första som passerade, hela den övriga klungan hade åkt förbi och fortsatt längre.

Sedan vi nu i vederbörlig ordning anmält oss, bar det iväg mot staden och – målet. Vi turades om att spåra. Då vi åkt ungefär en halv mil, säger Åström: ”Fortsätt du, jag kommer så småningom.” Han hade blivit illamående och så hade skidorna börjat frysa under. Vägen igensnöad och två mil kvar!

Det kändes inte vidare trevligt, att min kamrat skulle bli efter. Hade vi fått följas åt och hjälpas åt att spåra, är det troligt att Uttern och Pettersson inte hunnit ifatt oss.

Lyktan hade slocknat för mig, och det var så mörkt, att jag inte såg handen framför mig. Åkningen försvårades betydligt därigenom. Men jag gav mig iväg ensam ut i mörkret.

Uttern vann loppet med en halv minut före mig. Då jag sedan efteråt läste referaten i tidningarna över loppet, kunde jag inte annat än att dra på mun. Där stod, att Luleå och Boden kämpat om segern på sista sträckan. Men de hann inte ifatt mig förrän tre kilometer från målet och då hade man trampat väg åt dem

Utterström gjorde det i alla fall bra och Pettersson var det synd om, som körde omkull i snödriivan och blev omkörd av mång

Ernst Alm (1900-1980), Norsjö/Skellefteå.
Mitt första Vasalopp blev en triumf för mig och Norsjö.

Mitt käraste idrottsminne? Det är svårt att så här ”på rak arm” peka på det. När man har varit med i så många skidtävlingar, som jag lägger man inte så mycket detaljerna på minnet. Dessa suddas ut och den ena tävlingen blir ganska lik den andra.

Förvisso var det så att de första dusterna man hade på idrottsbanan minns man bäst och var det framgångar gladdes man förstås särskilt. Ska jag nu nödvändigt peka på den tävling som är mitt käraste idrottsminne måste jag väl nämna mitt första Vasalopp.

Detta gjorde jag 1922 och segrade fem minuter före näste man, Oscar Lindberg. Som bekant var detta Vasalopp det första, som gick av stapeln och därigenom blev det också möjligen för mig ett minne, som lyser klarast bland mina övriga många idrottsminnen.

Konkurrensen vid detta tillfälle var väl ungefär som den varit de sista åren – dock deltog inte Bodenlöparna. Föret var det sämsta tänkbara och man slet ont som en ”hund”, men krafter fanns i tillräcklig mängd. Jag hade ett glid, som jag inte kan klaga på och om jag minns rätt så var det en egen komposition.



Ernst Alm med nummer 114 i delad ledning i Vasaloppet 1922. Han vann på tiden 7:32:49

Några särdeles intressanta detaljer från loppet minns jag inte nu. Strål-Lars, bekant för sin goda aptit, var den sista jag åkte förbi, då han ungefär 3 mil från målet på sidan av spåret höll på att förtära några smörgåsar. Som bekant blev det första Vasaloppet en triumf för Norsjö.

Visserligen har jag också varit med utrikes några gånger, men knappast haft någon större framgång. Nederlagen brukar ju vanligtvis inte bli några kära idrottsminnen. Dock glider tanken då och då till Chamonix, där det sannerligen fanns många saker att gömma i minnet.

Stig Sandström, stigsand49@gmail.com, www.lokalhistoriaskelleftea.se